

Ukendt kvinde med hestehale – Dan Barry. New York Times

<https://www.nytimes.com/interactive/2018/10/11/nyregion/sex-workers-massage-parlor.html>

EN KVINDE BEGYNDER AT FALDE. Med sit lange hår i en hestehale og et sort og rødt tørklæde løst om halsen styrter hun ned fra en altan på fjerde sal gennem den neonoplyste novemberrat.

Nedenfor venter 40th Road, en kras handelsgade i distriktet Queens bydel Flushing. Her er kinesiske restauranter, smalle butiksfacader og opgange, der henligger i halvmørke og fører op til private transaktioner. Stræbere, driverter og forbigående aner ikke, hvad der foregår oven over dem.

Men før fortovet stopper kvindens fald en meters penge fra en restaurants glitrende juletræ, kan vi forestille os en pause i kvindens fald – som hang hun et øjeblik halvvejs nede fastfrosset i tiden.

Hun slider i Flushings underverden af massageklinikker, hvor hun går under kunstnernavnet SiSi. Hun ser ung ud af sine 38 år at være, og hun er i et platonisk ægteskab med en dobbelt så gammel mand. Hun nærer et svindende håb om amerikansk statsborgerskab, og hun kan godt lide Heineken og Red Bull og grillkyllingen på et colombiansk spisested på Kissena Boulevard. Hendes konkurrenter kalder hende utrættelig og siger, at hun markerer sit territorium.

Det er lørdag efter Thanksgiving Day, og SiSi befinder sig i et rum øverst i en forfalden bygning, som hun betaler sin "chef" en drabelig husleje for. Hun er lige kommet tilbage fra markedet med forsyninger. Hun har forsøgt at ringe til sin lillebror i Kina, men han sover. Hun har talt i telefon med venner og klienter uden at vide, at hun bliver overvåget af et ti mand stort politihold fra afdelingen for ulovlige laster.

Hun går ned for at stille sig i indgangen til bygningen, som hendes job kræver det. Snart er hun på vej op igen med en mand – en betjent i civil – mens hun holder mobiltelefonen, så den kaster et lysskær over hendes ansigt. Deres kejtede samtale oppe i lejligheden gør det klart for ham, at SiSi har brudt loven, og lige så tydeligt for SiSi, at han er strisser. Hun skubber ham ud og lukker døren efter ham, men hun kan ikke lukke det uundgåelige ude. Hun ved af erfaring, hvad det næste bliver:

Flere politifolk. De vil trampe gennem den dunkle forhal i bygningen, hen over det luvslidte røde tæppe og op ad de 50 flisebeklædte trin. Forbi det kinesiske skilt, hvor der står, at hvis man leder efter køreskolen, er man gået forkert. Og derpå direkte over til hendes indgangsdør.

Hun vil få håndjern på og hurtigt blive ført ud i politibilen. Hun vil blive ydmyget – igen.

SiSi betragter betjentene gå op ad trappen på den videoskærm, hun har i nærheden af døren. Hun begynder at gå frem og tilbage, mens en kinesisk lykkekatt på et bord stirrer stift på hende med poten løftet i et ønske om held og lykke.

Nu hamrer de på døren og råber "*Politi! Luk op!*" SiSi skynder sig ud på lejlighedens nordvendte altan med dens panoramaudsigt til gadelivet nedenfor. Døgnet rundt i alt slags vejr tilbyder hun og hendes medsøstre og konkurrenter de forbigående mænd *Massage? Massage?*

Den smalle altan er ikke meget mere end en halv meter dyb. Der står en kost, en spand og en lille blå skammel. Den træder hun op på – og nu falder hun. Hun styrter i frit fald ned mod den hårde, korte strækning, som er 40th Road.

Gaden er halvanden hundrede meter lang. Her slår mandarinkinesisk det engelske sprog, og et blik betyder mere end det talte ord. Her sælges sex side om side med grumsede akvarier fulde af fisk og krabber. Her bliver lurvede logier udlejet af lokale magthavere til forbudte massageoperationer, som politiet slår sporadisk ned på med razziaer, hvor indvandrerkvinder bliver anholdt igen og igen, uden at ret mange i byen tager notits af det.

Tyngdeloven vinder.

Betjenten i civil har gjort sin pligt og træder ud af bygningen og går til højre, i samme øjeblik som kvinden, der lige har tilbudt ham erotik for penge, rammer fortovet for fødderne af ham. En kvinde, der går under navnet SiSi i 40th Road, men hvis rigtige navn er Song Yang.

I SINDETS GOOGLE MAPS skal du prøve at træde tilbage fra den korte gade og danne dig et overblik over hele det pulserende Queens, som er en 461 kvadratkilometer stor bikube af parkstier og boulevarder, boligbyggerier og enfamilieshuse, to lufthavne, et stort ligastadion og resterne af en verdensudstilling – alt sammen indhegnet mod nord og syd af havet, floden og bugten.

Det er en stræbsom bydel fuld af tilpasningsevne og modsætninger. Her er den siddende amerikanske præsident født, valgt til dels for sin modstand mod indvandring. Her bor 2,3 millioner mennesker, hvoraf hen ved halvdelen er født i andre lande. Her tales hundredvis af sprog – måske det sprogligt mest mangfoldige sted på Jorden.

Hver dag lander fly i Kennedy International Airport i det sydøstlige Queens, og blandt passagererne er mange indvandrere, som slutter sig til bydelens anonyme rækker af folk, der vil frem i verden. De hakker grøntsager og vasker op, de gør toiletter rene og slår græs og kører hyrebiler.

Og nogle af dem ender i sexindustrien. De tjener penge til en alfons i et lufthavnsmotel i South Jamaica-kvarteret. De venter på den næste kunde i en snusket bygning langs Roosevelt Avenue i bydelen Corona. Eller de står som Song Yang på en gade i Flushing en kold novembernat og gemmer sig bag nuttede kælenavne, når de råber mændene an. SiSi spiller sin rolle i en skyggeøkonomi, hvor andre tjener penge på hende gennem ågerprisen på hendes arbejdslokale.

"Folk siger, at hun var den bedste i branchen. Hun var ung og køn og gav en fremragende service," siger Michael Chu, en rejseagent og repræsentant for lokalsamfundet, som arbejdede over for hende på 40th Road. "Mænd stod i kø til hende."

I flere år har Flushing været et opbevaringssted med automatisk opfyldning af indvandrere viklet ind i den skjulte sexindustri. De tilbagevendende razziaer mod forbudte massageforretninger landet over fører igen og igen til anholdelse af kvinder med adresse i bydelen.

Massageklinikkerne forsvinder og genopstår konstant. Naboerne klager, og politiet er ofte bagud med at slå ned på stederne. Branchens uigennemsigtighed øger forvirringen. Nogle af klinikkerne har licenser udstedt af delstatsadministrationen, andre lovlige forretninger har massører, der tilbyder sex

for penge som en ekstraydelse, og atter andre er helt igennem ulovlige og uden licens og har intet med massage at gøre.

Kvindernes følelser bliver manipuleret af deres chefer, og de skammer sig over deres arbejde. De er mistroiske og betror sig sjældent til hverken politiet eller deres advokater om deres situation. De hjælper måske en hel familie i Kina med at klare sig, eller de betaler af på en gæld for at være blevet smuglet ind i USA. Måske vælger de simpelthen dette mere givtige arbejde frem for at arbejde på eksempelvis restaurant. Hvad end det er, der driver dem, så siger politiet, at deres kollektive tavshed gør det svært for ordensmagten at opbygge sager mod massageklinikkerne for rufferi og menneskehandel.

Men det omgivende samfund er blevet mere bevidst om sexhandlens kompleksitet og uretfærdighed. Folk er blevet opmærksomme på, at strafferetssystemet har en tendens til at gå efter dem, der bliver udnyttet (som regel indvandrerkvinder og transseksuelle), mens det sjældent holder kunderne, alfonserne og menneskehandlerne ansvarlige.

I starten af 2017 annoncerede New Yorks politidirektør James O'Neill, at han ville omlægge etatens indsats mod prostitution og sexslaveri. Han havde tænkt sig at ændre det, han kaldte for "ordensmagts tankesæt" gennem efteruddannelse.

"Vi har i forvejen flyttet meget af vores opmærksomhed væk fra de prostituerede og er begyndt at fokusere langt mere på rufferne, som sælger dem, og torskene, som betaler for deres ydelser," sagde han på pressekonferencen. "Det gælder ligesom for al anden form for kriminalitet, at vi ikke bare kan anholde os ud af det her problem."

Siden indførelsen af dette nye "tankesæt" har politiet kæmpet videre med at opbygge straffesager mod bagmændene. Anholdelserne af prostituerede er faldet med over en femtedel i New York City, mens langt flere kunder end før kommer i fedtefadet.

Men den nye indstilling i politihovedkvarteretovre i Lower Manhattan er ikke nødvendigvis nået om på denne side af East River. Den har ikke nyttet noget for den indvandrerkvinde, som nu ligger på siden ude af stand til at tale og kigger op på en betjent i civil, som forsøger at berolige hende, indtil ambulancen når frem. Hun ligger ved siden af et cigaretskod, og hendes blod flyder ud på de fliser, hvor hun så ofte har stået og trukket.

Næste morgen er Song Yang død. Hendes bortgang vil knuse en tæt forbundet kinesisk familie, som aldrig vil godtage politiets version af begivenhederne. Hendes død vil også symbolisere ordensmagts tilsyneladende håbløse prostitutionsbekæmpelse og kaste et uvelkomment lys over en fordækt, men allestedsnærværende branche.

I den store fortælling om distriktet Queens er 40th Road ikke andet end en bindestreg skrevet med asfalt. Men langs gadens korte strækning findes der lag på lag af underverdner skjult i hinanden.

"BABA, JEG VIL MED, JEG VIL MED.

Jeg vil med på arbejde," plejede den lille pige at sige til sin far og mor. "Jeg vil med ud og samle ginseng." Hun var en lille arbejdsbi, var deres Song Yang.

Hun og lillebroren og forældrene boede i en landsby langt ude på landet i Kinas nordøstlige provins Liaoning, hvor de dyrkede afgrøder på jord, som de var

blevet tildelt af landsbykomitéen. Lille Song Yang var særligt dygtig til at høste familiens ginseng, husker hendes mor Shi Yumei. "Jo mere hendes far roste hende, jo hårdere arbejdede hun."

Hendes far Song Xigui fik med tiden en vis succés med at sælge sand til byggerier. Han hentede det med bulldozer i en flod i nærheden, og i halvfemserne var det lykkedes familien at udskifte deres stråtækte bolig med et moderne murstenshus. Her var der to *kang*-platforme bygget af mursten omkring et hulrum med indbygget opvarmning til de strenge vintre. Alligevel blev de ved med at dyrke jorden, og tit var det Song Yangs opgave at løbe hjem og tænde for varmen, skære grøntsager til måltiderne og passe sin lillebror.

Da hun blev større, begyndte hun at samle på sommerfugle. De var så fascinerende, som de fløj af sted i zigzag nede ved floden, og hun lærte at bevare deres skrøbelige farvespil med stor varsomhed. Når hendes venner blev hos dem natten over, og de støjende morede sig sammen, faldt vennerne i svime over hendes sommerfuglesamling og skiftedes til at bede om lov til at beholde en af dem.

Siden da gav Song Yang sommerfugle i gave.

Som 19-årig flyttede hun 3.500 kilometer sydpå til Saipan, den største af de amerikanske Northern Mariana Islands i Stillehavet ud for Kinas kyst. Her blev hun en af de tusindvis af unge kinesiske kvinder, som knoklede i sweatshops for at producere tøj med syndsforladelsens mærkat "Made in America". Hun delte et værelse med fem andre kvinder på en sovesal. Hun dækkede sin underkøje til med et gardin af silkestof og pyntede sit lille private rektangel med fotografier af sin familie.

Saipans tøjindustri krympede i starten af nullerne, og Song Yang blev i stedet tjener på øen. Hun giftede sig med en verdensmand, en fraskilt far ved navn Chau Chuong, som havde amerikansk statsborgerskab og havde knoklet i årevis i New Yorks restauranttrumrum. Med sine 67 år mod hendes 27 var han så meget ældre end hun, at hendes familie var længe om at acceptere ham.

I 2006 åbnede parret en lille vietnamesisk restaurant på øen, som fik så stor succés, at de åbnede et sted mere med 150 borde. Han stod i køkkenet, og hun betjente gæsterne. "Hun tiltrak masser af glade kunder," husker hendes mand.

Hendes bror Song Hai sluttede sig til hende efter sin studentereksamen og endte med at slå sig op som hennatatovør sammen med en ven. Da deres mor kom på besøg, fik hun taget billeder ved siden af sin datters veludstyrede restaurantbar med et stort, stolt smil.

"Det føltes som succés," siger hr. Song på mandarinkinesisk.

Men et katastrofalt jordskælv og en tsunami ramte Japan i 2011 og afbrød en af turismens hovedkilder på øen Saipan – og med den Song Yang og Song Hais indtægtskilde. Restauranten blev sat til salg, og tatovørsalonen lå i ruiner.

Fotografier fra hendes brors bryllup i marts 2013 viser de sidste lykkelige tider, som Song Yang tilbragte sammen med sin familie. På billederne er hun hjemme i familiens skød og poserer ved siden af bruden og brudgommen. Her er hun mens hun spiser på restaurant sammen med den voksende familie. Her er hun.

En måned senere sluttede Song Yang sig til de hundredvis af mennesker, som hver dag ankommer til Kennedy Airport i Nordamerika direkte fra Kina. Hun tog direkte ud til Flushing ligesom så mange før hende i håbet om, at hun og hendes mand ville få succés igen med at drive restaurant.

Men ét er drømmen om Flushing og noget andet virkeligheden.

Hendes mand var blevet for gammel til det hårde køkkenarbejde, og Song Yang blev deres eneste indtægtskilde. Et tjenerjob slog fejl, og det samme gjorde et kortlivet forsøg på at drive et sted med kinesisk fastfood på Main Street. I stedet blev hun hjemmeplejer og tog et massagekursus for at tjene ekstra penge. Så fortalte en ven hende om en mere lukrativ udvej på 40th Road.

Som hendes forældre og lillebroren forstod det, var Song Yang zoneterapeut. De vidste bare, at hun sendte dem gaver fra New York. At hun jævnligt ringede dem op i videoopkald fra en sort kontorstol, og at hun nogle gange spiste havregryn imens. At da hendes nevø blev født, forkyndte hun stolt på de sociale medier, at hun var blevet tante. *Gugu*.

Familien vidste, at hun virkede glad det meste af tiden. Men der var godt nok dengang, hvor hun nægtede at videochatte i flere dage, og hvor hun bagefter forklarede, at der var en mand, der havde slået hende i ansigtet flere gange. Og der var den anden gang, hvor hun afslørede for dem, at en mand (og det var en politibetjent, havde hun sagt), som satte hende en pistol for tindingen og tvang hende til at give ham mundsex. Familien havde beroliget hende og sagt, at hun jo ikke havde noget valg.

Song Yang fortalte sin familie, før hun døde, at hun havde booket et fly hjem til Kina til december, og at hun glædede sig til at møde sin nevø for første gang i virkeligheden. Indtil videre havde hun kun lært ham at kende online gennem den populære WeChat app, hvor hendes avatar nogle gange var en sommerfugl.

Hvad vil du gerne have i gave af Gugu? spurgte hun barnet, mens hendes billede blev sendt halvvejs rundt om Jorden fra et eksotisk sted ved navn Flushing.///

Oversat fra amerikansk af Sara Høyrup